

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 sierpnia 2013 r. powódka M. K. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. w W. kwoty 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z naruszeniem dóbr osobistych powódki oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania zgodnie ze spisem kosztów (pozew k. 2-6).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania wg. norm przepisanych (odpowiedź na pozew k. 85-91).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka była przez kilkanaście lat do dnia 31 maja 2013 r. zatrudniona u pozwanej na stanowisku elektromontera (okoliczności bezsporne, twierdzenia powódki, zeznania świadka A. Z. k. 291-293, zeznania A. H. k. 305-306, zeznania powódki – protokół z rozprawy z dnia 13 czerwca 2017 r. od 00:01:18 do 00:21:16).

Na hali produkcyjnej pozwanej kilka razy wykonywane były sesje zdjęciowe mające na celu przedstawienie w formie reklamy produktów oferowanych klientom. Zdjęcia przedstawiały pracowników przy wykonywaniu pracy. Pracownicy pozwanej byli informowani za pośrednictwem swoich przełożonych podczas cotygodniowych spotkań o zamiarze wykonania zdjęć. Pracownicy nie byli zmuszani do udziału w sesji, ale przed 2013 r. nie zwracano się do nich o wyrażenie zgody na udostępnienie zdjęć. Zdjęcia były zamieszczane w gazetce branżowej i na stronie internetowej pozwanej (zeznania świadka L. K. – protokół z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2016 r. od 00:04:02 do 00:20:18, zeznania świadka S. P. – protokół z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2016 r. od 00:20:19 do 00:33:38,).

W nieustalonej bliżej dacie w 2012 r. na hali produkcyjnej pozwanej zostały wykonane przez informatyka P. S. w celach reklamowych zdjęcia. Wykonanie zdjęć zostało poprzedzone przygotowaniem hali i stanowiska pracy fotografa, a pracownikom wydano nową odzież (zeznania świadka R. K. k. 306-307, zeznania świadka S. P. – protokół z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2016 r. od 00:20:19 do 00:33:38, zeznania R. S. – protokół z rozprawy z dnia 9 grudnia 2016 r. od 00:07:49 do 00:22:43).

Fotografie wykonane zostały także powódce i A. Z., które nie były uprzednio z wyprzedzeniem informowane o możliwości sfotografowania. Powódka o zrobieniu zdjęć zawierających jej wizerunek dowiedziała się od P. S. dopiero bezpośrednio przed ich wykonaniem (zeznania świadka P. S. – protokół z rozprawy z dnia 14 marca 2017 r. od 00:02:16 do 00:16:30, zeznania powódki – protokół z rozprawy z dnia 13 czerwca 2017 r. od 00:01:18 do 00:21:16).

Pozwana nie wystąpiła do powódki o wyrażenie zgody na wykorzystanie jej wizerunku do celów reklamowych (zeznania świadka R. K. k. 306-307, zeznania powódki – protokół z rozprawy z dnia 13 czerwca 2017 r. od 00:01:18 do 00:21:16, , zeznania powódki – protokół z rozprawy z dnia 13 czerwca 2017 r. od 00:01:18 do 00:21:16).

Fotografia z powódką została wykorzystana w reklamie pozwanej spółki, opublikowanej w formie baneru reklamowego na stronie evertiq.pl. (...) ten wyświetlany był w okresie od dnia 4 lutego do dnia 27 października 2013 r. (zdjęcia k. 20, zeznania świadka R. K. k. 306-307, zeznania powódki – protokół z rozprawy z dnia 13 czerwca 2017 r. od 00:01:18 do 00:21:16, zeznania słuchanego za pozwaną M. S. – protokół z rozprawy z dnia 13 czerwca 2017 r. od 00:21:17 do 00:42:08, świadka A. B. k. 401-403).

W grudniu 2012 r. powódka dowiedziała się od A. Z. o zamieszczeniu baneru przedstawiającego jej wizerunek w serwisie evertiq.pl. (...) w styczniu 2013 r. przy pomocy córki udało jej się zlokalizować wskazany baner na stronie internetowej (zeznania świadka A. Z. k. 291-293, zeznania A. H. k. 305-306, zeznania powódki – protokół z rozprawy z dnia 13 czerwca 2017 r. od 00:01:18 do 00:21:16).

Obecnie pracownicy pozwanej podpisują pisemne zgody na wykonanie im zdjęć (zeznania świadka L. K. – protokół z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2016 r. od 00:04:02 do 00:20:18, oświadczenia k. 108-120).

Pismem doręczonym pozwanej w dniu 10 czerwca 2013 r., pełnomocnik powódki zażądała od pozwanej wycofania wizerunków powódki widniejących na publikacjach pozwanej na stronach (...) i (...) oraz do zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w kwocie 80.000 zł, w terminie 7 dni od doręczenia pisma, pod rygorem wszczęcia postępowania sądowego (odpis pisma z potwierdzeniem nadania – k. 14-17).

W odpowiedzi pozwana poinformowała, że nie uznaje kierowanego pod jej adresem roszczenia co do zasady i co do wysokości (pismo z dnia 17 czerwca 2013 r. k. 18-19).

Po zgłoszeniu roszczeń przez powódkę, pozwana usunęła reklamę z wizerunkiem powódki z portalu evertiq.pl (zeznania świadka R. K. k. 306-307).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka w niniejszej sprawie wskazywała, że pozwana bez jej zgody użyła w banerze reklamowym zamieszczonym na stronie internetowej fotografii z jej wizerunkiem czy naruszyła jej dobra osobiste w postaci wizerunku i prywatności. Powódka wskazała, że poczuła się wykorzystana i potraktowana przez pozwaną przedmiotowo.

Dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach (art. 23 k.c.).

Zgodnie z art. 24 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Słuszność ma powódka, że użycie jej fotografii przez pozwaną dla celów reklamowych stanowi naruszenie dobra osobistego w postaci wizerunku.

Sąd nie dopatrył się jednak naruszenia dobra osobistego w postaci prywatności. Naruszenie takie mogłoby nastąpić, gdyby opublikowana fotografia przedstawiała powódkę w sytuacji z życia prywatnego. W rzeczywistości, na fotografii przedstawiono powódkę przy wykonywaniu pracy zawodowej w hali produkcyjnej. Praca taka z założenia wykonywana jest w obecności wielu innych osób i nie ma nic wspólnego ze sferą prywatności. Powódka nie wskazywała przy tym, aby pozwana dopuściła się upublicznienia danych o zawodzie lub wykonywanej pracy. Zaznaczyć też warto, że fotografia sama przez się nie przedstawia powódki w sposób jej w jakikolwiek sposób uwłaczający czy ją ośmieszający.

Z kolei pozwana nie wykazała, aby do wykorzystaniu wizerunku powódki doszło za jej zgodą.

Wprawdzie pozwana organizowała spotkania z pracownikami, na których informowała ich o możliwości wykonania zdjęć z ich udziałem. Jednak ostatecznie nie proszono pracowników o wyrażenie w sposób wyraźny zgody na wykonanie takich zdjęć. Również w trakcie samego wykonywania powódce spornych zdjęć nikt nie zapytał się jej w sposób wyraźny o wyrażenie zgody na wykorzystanie wykonanych zdjęć. Sam fakt, że powódka nie wyrażała swojego sprzeciwu na wykonanie fotografii nie może zostać uznany za milczące wyrażenie zgody na publikację jej wizerunku w reklamie pozwanej.

Skoro zaś pozwana, po zgłoszeniu roszczeń przez powódkę, bezspornie zmieniła swą praktykę i odtąd uzyskuje od pracowników pisemne zgody na korzystanie z ich wizerunków, a w dodatku wypłaca im za to wynagrodzenie, to uznać trzeba, że w rzeczywistości zdaje sobie ona sprawę z tego, że wizerunku powódki użyła bezprawnie.

Z kolei art. 448 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Przy żądaniu przyznania odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego podstawowym kryterium oceny sądu winien być rozmiar ujemnych następstw w sferze psychicznej pokrzywdzonego, bowiem celem przyznania ochrony w formie majątkowej jest zrekompensowanie i złagodzenie doznanej krzywdy moralnej. Z tych też względów sąd jest zobowiązany ustalić zakres cierpień pokrzywdzonego, a przy ocenie tej przesłanki nie może abstrahować od wszystkich okoliczności towarzyszących powstaniu krzywdy. Znikomość ujemnych następstw może być podstawą oddalenia powództwa o przyznanie zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego.

Do bezspornych przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. zalicza się: naruszenie dobra osobistego, powodujące szkodę niemajątkową oraz związek przyczynowy między tym naruszeniem a szkodą niemajątkową, która spowodowana jest naruszeniem.

W piśmiennictwie wskazuje się na istnienie aż czterech stanowisk co do postaci naruszenia dobra osobistego: naruszenie chronionego dobra osobistego, naruszenie dobra osobistego musi być bezprawne i rodzić równocześnie odpowiedzialność na podstawie art. 23 i art. 24 k.c., naruszenie dobra osobistego musi być kwalifikowane jako czyn niedozwolony, naruszenie dobra osobistego musi być kwalifikowane jako czyn niedozwolony, lecz dodatkowo musi być zawinione. W judykaturze i piśmiennictwie przeważa stanowisko, że przesłanką przyznania świadczeń przewidzianych w art. 448 k.c. (obu roszczeń objętych jego treścią) jest wina sprawcy naruszenia dobra osobistego – zarówno umyślna, jak i nieumyślna, w tym nawet culpa levissima, czyli podstawą tej odpowiedzialności jest nie tylko bezprawne, lecz także zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego (A. Rzetecka- Gil, Komentarz do art. 448 k.c. LEX el., 2011 nr 159755).

Należy podkreślić, iż sąd nie ma obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w każdym przypadku naruszenia dóbr osobistych, ustawodawca posługuje się bowiem pojęciem „może”. Przy stosowaniu tego przepisu sąd bierze pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/05, OSNP 2007/7-8/101).

Przy stosowaniu art. 448 k.c. sąd bierze pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych, w tym winę sprawcy naruszenia dóbr osobistych i jej stopień oraz rodzaj naruszonego dobra, uciążliwości z tym związanych, poczucia krzywdy i jego stopnia oraz od innych okoliczności, które mogą zwiększać poczucie krzywdy lub je osłabiać a nawet sprawiać, że w ogóle nie powstało. Trzeba bowiem pamiętać, że na podstawie art. 448 k.c. kompensowana jest krzywda, a więc szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Kompensata majątkowa ma bowiem na celu przewyższenie przykrych doznań. Strona dochodząca zadośćuczynienia pieniężnego z tytułu naruszenia dobra osobistego zobowiązana jest zatem udowodnić nie tylko sam fakt naruszenia dobra osobistego, ale także doznania krzywdy wskutek naruszenia dobra osobistego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r. V CSK 113/11, LEX nr 1101690; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., I CSK 248/12, LEX nr 1298065; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/05, LEX nr 243923).

Wizerunek pozwanej pojawił się w internecie, gdzie teoretycznie mógł się z nim zapoznać nieograniczony krąg odbiorców, przy czym podobnego poglądu można by bronić w odniesieniu do tradycyjnej prasy. Istotne jest jednak, że realny krąg odbiorców reklamy z wizerunkiem powódki na stronie evertiq.com był relatywnie (w porównaniu z prasą i portalami ogólnotematycznymi) niewielki, zaś fotografia powódki stanowiła tylko jeden z kilku co najmniej

równorzędnych elementów reklamy. Dodatkowo treść fotografii nie uwłacza powódce. Nie sposób też przyjąć, by ze względu na swą treść fotografia budziła nadzwyczajne zainteresowanie odbiorcy, przykuwając na dłużej jego uwagę. W rzeczywistości, fotografia ma sztamkowy charakter i jest tylko tłem tekstu reklamowego. Uznać zatem można, że przeciętny odbiorca reklamy stosunkowo szybko zapomni (o ile w ogóle zapamięta) twarz powódki, a fotografia powódki może zwrócić uwagę tylko osób, które już wcześniej poznały powódkę. Powódka w żaden sposób nie udowodniła że ktoś z niej kpił, albo odnosił się do niej nieprzychylnie, na skutek publikacji jej zdjęcia. Sąd w tym zakresie nie dał wiary jej zeznaniom, jak również zeznaniom świadka A. Z. , która również wytoczyła powództwo w takiej samej sprawie. Sąd nie dał również wiary zeznaniom świadka A. H. „Jest to bowiem niezgodne z całym zgromadzonym materiałem dowodowym i zasadami logicznego myślenia. Pracownicy wielokrotnie uczestniczyli w sesjach zdjęciowych. Sesje te dotyczy reklamy firmy w której pracowali. Sąd nie wie zatem dlaczego ktoś mógłby kpić z powódki, skoro razem z nią codziennie wykonywał tą samą pracę. Zeznania zaś świadka A. Z. oraz córki powódki A. H. są w tym zakresie stroniczne.

Pozwana mogła czuć się zaskoczona i wyrazić swoją dezaprobatę dla publikacji, zwłaszcza, że trwała ona mimo rozwiązania umowy o pracę z pozwaną, kiedy powódka tym bardziej mogła nie życzyć sobie wiązania jej osoby, na forum publicznym, z pozwaną jako pracodawcą. Niewątpliwie powódka czuła w tym okresie wiele silnych i negatywnych emocji. Była rozgoryczona decyzją pracodawcy, który po kilkunastu latach pracy wypowiedział jej stosunek pracy. Rozżalenie powódki związane z tą sytuacją widoczne jest również we wniesionym przez nią pozwie, w którym wskazuje ona, iż „zwolnienie jej było tłumaczone likwidacją stanowiska pracy co w rzeczywistości nie miało później miejsca”. Niemniej, dyskomfort ten nie miał przełożenia na jakiegokolwiek dalsze, istotnie negatywne dla powódki następstwa.

Zdaniem Sądu uwzględniając wszystkie te okoliczności brak było podstaw do przypisania pozwanej winy kwalifikowanej i zastosowania wobec niej środków majątkowych, tym bardziej, że powódka nie wykazała, aby doznała jakiegokolwiek szkody wywołanej zachowaniem pozwanej. Sąd miał przy tym na uwadze, że pozwana niezwłocznie po otrzymaniu przez pisma powódki zawierającego wezwanie do wycofania jej wizerunku wykorzystywanego w reklamie widniejącej na stronie evertig.pl przychyliła się do wskazanej prośby.

Sąd uznał również, że powódka zgodnie z art. 6 k.c. nie udowodniła też w żaden sposób wysokości dochodzonego przez siebie zadośćuczynienia. Ograniczył się ona jedynie do wskazania jego wysokości.

Reasumując powódka nie wykazała, iż doznała krzywdy, której natężenie uzasadniałoby przyznanie mu zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. wobec powyższego powództwo podlegało oddaleniu (pkt I).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy oraz w oparciu o zeznania świadków i stron, które w ocenie Sądu w przeważającej części były spójne, logiczne i korespondowały z pozostałym zgromadzonym w aktach sprawy materiałem dowodowym.

Sąd odmówił jedynie wiary zeznaniom powódki i świadka A. Z. w zakresie w jakim twierdziły one, iż zdjęcia nie były pozowane i nie otrzymały one na potrzeby ich wykonania nowej odzieży. W ocenie Sądu, już wygląd spornej fotografii powódki pozwala stwierdzić, że fotografia była pozowana. Wiarygodne są zatem zeznania świadków R. K. i P. S. co do takiego charakteru fotografii, przygotowań do ich wykonania, jak też co do wydania pracownikom, na potrzeby fotografii, nowej odzieży roboczej. Zresztą także w świetle zasad doświadczenia życiowego nie sposób oczekiwać, by pozwana kierowała do publikacji, w reklamach przeznaczonych na rynek europejski, przypadkowe fotografie spontanicznych zachowań na linii produkcyjnej, czy też fotografie pracowników w odzieży zabrudzonej lub zużytej zwykłym użytkowaniem.

Sąd nie dał również wiary zeznaniom powódki i świadka A. Z. i córki powódki A. H. w zakresie już wskazanym oraz w tym zakresie jak bardzo powódka cierpiała z powodu publikacji zdjęć. Zeznania świadków są bowiem stroniczne i nie poparte żadnymi innymi dowodowymi. Powódka została sfotografowana w zakładzie pracy, przy codziennie wykonywanej pracy. Pracy, na którą dobrowolnie się zgodziła i wykonywała ją kilkanaście lat. Zdjęcia zostały wykorzystane w magazynie branżowym jako reklama. Nie był zatem obok zdjęć zamieszczony żaden artykuł

ubliżający powódce. Zdjęcia nie zostały zamieszczone w magazynie mody, z informacją jak źle ubrana jest powódka albo jak okropną pracę wykonuje. Sąd nie rozumie dlaczego powódka miałaby się wstydzić wykonywanej pracy. Jest to niezgodne z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd odstąpił od obciążania powódki kosztami postępowania. Odstępując od obciążenia powódki kosztami postępowania Sąd miał na uwadze fakt, że chociaż nie znalazł w niniejszej sprawie podstaw do zasądzenia na rzecz powódki zadośćuczynienia to niewątpliwie na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiały dowodowego doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie zostało naruszone dobro osobiste powódki w postaci wizerunku. Sąd wziął również pod uwagę, że wnosząc pozew w niniejszej sprawie i żądając zasądzenia na swoją rzecz kwoty aż 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia powódka czuła się rozgoryczona sytuacją związaną z utratą pracy. Dodatkowo z przedstawionego przez nią oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania oraz innej dokumentacji obrazującej jej sytuację majątkową, złożonych na potrzeby wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych wynika, że obecnie pracuje ona na zlecenie osiągając dochód netto w kwocie 2.000 zł. Powódka prowadzi gospodarstwo domowe wraz mężem i synem. Jednak osiągane przez nich dochody nie wystarczają na pokrycie zwykłych kosztów życia codziennego oraz licznych zobowiązań finansowych jakie posiadają.

Powódka była zwolniona od opłaty sądowej od pozwu w całości wobec powyższego Sąd przejął koszty opłaty sądowej od pozwu w kwocie 3.500 zł na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.